

רע"פ 5972/18 - ג'מאל גולאני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 5972/18

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המבקש:

ג'מאל גולאני

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי בירושלים (השופטת ח' מ' לומפ) בעפמ"ק
49264-05-18 מיום 25.7.2018

בשם המבקש:

עו"ד אחמד ספדי

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (השופטת ח' מ' לומפ) בעפמ"ק 49264-05-18 מיום 25.7.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים (השופטת ס' אלבו) ב-בב"נ 14434-04-18 מיום 2.5.2018.
2. המשיבה הוציאה ביום 9.4.2018 צו הריסה מנהלי לחלק ממבנה בשכונת בית צפפה בירושלים (להלן: צו ההריסה). לשיטת המשיבה, במבנה בוצעה "עבודה אסורה", בהתאם לסעיף 221 לחוק התכנון והבנייה,

התשכ"ה-1965 (להלן: החוק) ובניגוד להיתר שניתן למבנה (להלן: ההיתר), בכלל זה בניית מדרגות בקומת הקרקע במקום אחר מזה המסומן בהיתר; הגדלת שטח הבנייה בקומת הקרקע בכ-40 מ"ר, ושינוי ייעודו מחנויות לדירות; וכן שינוי פתחי החניה והגדלת קומת המרתף בכ-70 מ"ר, עד קו הבניין. אשר לשינוי האחרון, צוין בצו ההריסה כי החריגה נאטמה לאחר שהושג סיכום בין המבקש לבין נציגי משיבה.

3. המבקש הגיש בקשה לביטול צו ההריסה לבית המשפט לעניינים מקומיים בירושלים, ובקשתו נדחתה. נקבע, בין היתר, כי כל עוד לא אושרו שינויים בהיתר על ידי מהנדס הועדה המקומית בהתאם להוראות סעיף 145(ה) לחוק, הרי שמדובר ב"עבודה אסורה" כהגדרתה בחוק, הגם שהמבקש לא חרג ממגבלת השטחים על פי ההיתר שניתן לו.

כמו כן, קבע בית המשפט לעניינים מקומיים כי המבקש לא הוכיח את טענתו כי קיבל את הסכמת נציגי המשיבה לביצוע השינויים בהיתר המפורטים בצו ההריסה. לבסוף, נדחו טענות המבקש באשר לאכיפה בררנית בעניינו.

4. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי בירושלים, ובו שב על עיקרי טענותיו כפי שנטענו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים.

בית המשפט המחוזי דחה את הערעור, וקבע כי מעיון בממצאים העובדתיים שהונחו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים עולה כי עבודות הבנייה המתוארות בצו ההריסה נבנו תוך "סטייה משמעותית", כהגדרתו, מההיתר שניתן למבנה.

כן נדחו טענות המבקש בדבר אכיפה בררנית, כמו גם באשר לפגמים שונים שנפלו בצו ההריסה ובדרך הוצאתו, משלא הוצגו ראיות להוכחת טענות אלו. משכך, קבע בית המשפט המחוזי כי "לא נמצאה כל עילה לביטולו של הצו אשר הוצא כדין".

5. בבקשתו לפני, חוזר המבקש על הטענות שהוצגו בפני הערכאות קמא, בכלל זה באשר להסכמות שהושגו, לשיטתו, בינו לבין נציגי המשיבה, באשר לעבודות הבנייה המפורטות בצו ההריסה, וכן באשר לאכיפה בררנית בעניינו ובאשר לפגמים שנפלו בהליך הוצאת צו ההריסה. עוד טוען המשיב כי צו ההריסה נוסח בצורה "תמוהה ועמומה", כלשונו, באופן שאינו מאפשר להבין כראוי מהם עבודות הבנייה המיועדות להריסה.

6. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות.

הלכה ידועה היא כי רשות לערעור שני אינה ניתנת כדבר שבשגרה, והיא מוגבלת למקרים המעוררים שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית, החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתעוררים שיקולי צדק ייחודיים, לרבות חשש מפני עיוות דין.

הבקשה דנן אינה מגלה כל שאלה עקרונית כאמור, והמבקש אף לא הצביע על טעמים אחרים המצדיקים דיון

בעניינו בגלגול שלישי.

7. למעלה מן הצורך, אציין כי טענות המבקש בעניין צו ההריסה הועלו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר העדיף את גרסת המשיבה. המבקש שב והניח טענות אלו בפני בית המשפט המחוזי, אשר אף הוא דחה אותן.

הבקשה שלפניי עוסקת בעיקר בהשגות המשיב באשר לממצאי עובדה ומהימנות, אשר ערכאת הערעור (וקל וחומר ערכאת ערעור שניה) אינה נוטה להתערב בהם. לאחר שבית המשפט לעניינים מקומיים קבע את ממצאיו ובית המשפט המחוזי לא ראה לנכון להתערב בהם, אף אני לא מוצא טעם לעשות כן. באופן דומה, אין בידי להתערב בקביעותיהן של הערכאות דלמטה באשר לפגמים שלשיטת המבקש היו באופן הוצאת צו ההריסה או בניסוחו.

8. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ג' באלול התשע"ח (14.8.2018).

ש ו פ ט